

τετράγωνος

τετράγωνος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. τετράγωνος], τετράγωνος. **1.** που είναι πολύ σωματώδης: «είχε έναν τετράγωνο φίλο μαζί του και μας έκανε τον καμπόσο». **2.** το ουδ. ως ουσ. **το τετράγωνο**, σύνολο οικοδομών, που περικλείεται συνήθως από τέσσερεις δρόμους. Συνήθως λέγεται *οικοδομικό τετράγωνο*, αλλά με τον καιρό ο επιθ. προσδιορ. *οικοδομικό* ακούγεται όλο και πιο σπάνια: «μένω στο παρακάτω τετράγωνο».

- βλάκας στο τετράγωνο, βλ. λ. βλάκας·

- έχει τετράγωνη λογική, βλ. λ. λογική·

- έχει τετράγωνο κεφάλι, βλ. λ. κεφάλι·

- έχει τετράγωνο μυαλό, βλ. λ. μυαλό·

- μαλάκας στο τετράγωνο, βλ. λ. [μαλάκας](#)·

- στο τετράγωνο, σε πολύ μεγάλο βαθμό, ιδίως στο χαρακτηρισμό κάποιου για κακό: «ανόητος στο τετράγωνο».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας